

Alpibloc 2009

El propassat 19 de setembre es va celebrar al rocòdrom d'Alpicat el tercer campionat d'escalada en bloc Alpibloc 2009, amb una nombrosa participació que va arribar als 58 concursants. Enguany, el concurs es va dur a terme amb dos noves estructures que van permetre que els concursants poguessin fer quatre o cinc vies al mateix temps, donant així una major agilitat i vistositat a les pujades. El públic va agrair i gaudir de l'esforç i agilitat dels més petits i de les cada cop més difícils i gairebé impossibles ascensions que els concursants més avesats realitzaven.

El campionat es va iniciar a les quatre de la tarda amb deu participants infantils, pràcticament tots ells del poble i que suposen un bon planter per a aquest interessant esport. Després fou el torn de les dotze fèmines, amb tres participants del club. Per últim, el campionat masculí comptà amb trenta-vuit participants.

Ja entrada la nit, després d'un magnífic dia, poguérem assaborir un bon entrepà de llonganissa mentre es feia la final, i els més tardaners pogueren tastar algun rovelló que va caure per allí. Amb l'entrega de premis i el sorteig de regals que aportaren els patrocinadors va finalitzar la jornada.

Per a més informació i si voleu veure fotografies, podeu accedir al web del club: <http://participa.alpicat.cat/clubexcursionista>

Classificacions:

Categoria infantil femení

- 1a. Laura Contreras Corretgé
- 2a. Judit Arjona Moreno
- 3a. Judit Escuer Navarra

Categoria infantil masculí

- 1r. Adrià Garcia Gil
- 2n. Ferran Contreras Corretgé
- 3r. Marc Corretgé Gilart

Categoria femenina adults

- 1a. Paula Alsina Rosana
- 2a. Esther Reventos Huarte
- 3a. Joana Rives Llevot

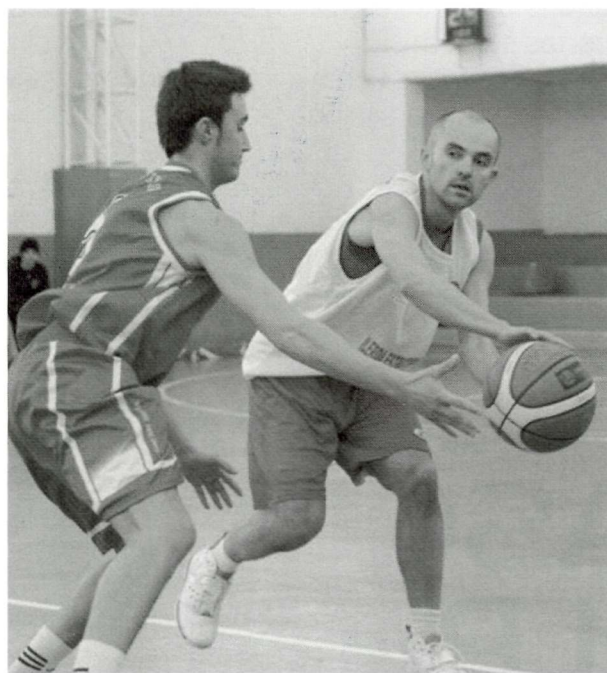
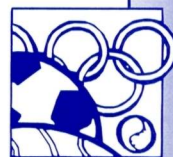
Categoria masculí adults

- 1r. Cristian Gutiérrez Gil
- 2n. Ruben Mariscal Díaz de Saralda
- 3r. Albert Flaquer Roig

Club Excursionista d'Alpicat

Una gran temporada

2008-09: una temporada plena de sorpreses i de somnis complerts. Una temporada en la qual es demostra que el treball i el sacrifici sempre tenen la seva recompensa, i aquest any s'ha de dir que és la justa.

Qui m'ho anava a dir a l'agost, quan em van cridar per formar part com a entrenador de l'equip de Segona Catalana del Club de Bàsquet d'Alpicat. Tenia por d'on m'estava ficant. Ja estava cansat de passar-ho malament durant la temporada, ja no només pels resultats, sinó pel decurs esportiu i extraesportiu d'aquesta.

Comencem la pretemporada i encara que ningú s'ho cregui, durant més d'un mes fèiem quatre sessions setmanals d'entrenaments físics i tècnics. Corrent, fent abdominals, tot aquest treball que a ningú li agrada fer però que és tan necessari. I he de dir que vam fer un gran treball. La nostra tasca no era només entrenar sinó que cadascú de nosaltres veníem dels nostres treballs, per la qual cosa l'esforç és doble. És a dir, cada un dels jugadors de l'equip no només ha posat el seu esforç físic i personal en aquesta temporada. També ha posat el seu temps, el temps de les seves famílies. I tot i així hem aconseguit un objectiu que per a mi personalment en aquestes dates era inabastable: pujar a Primera Catalana.

Però va començar la temporada allà pel

setembre i vam guanyar molts equips que anaven de gallets de la lliga: Sant Cugat, Rubí, Terrassa, Igualada, Manresa i Martorell. La cosa començava a pintar d'un altre color.

La primera volta va ser exitosa, jugàvem bé i guanyàvem. Cada partit que jugàvem al pavelló Antoni Roure atreia més aficionats. Ja no només d'Alpicat, sinó de tota la província. L'equip connectava amb la seva nombrosa afició. No en va comptàvem amb la millor de tota la categoria i qui es decidia a passar pel pavelló i veure una estona de bàsquet, a part de veure bons jugadors en els partits, percebia que el punt d'honor i la lluita brillaven a dojo. De fet, si no hagués estat per aquests dos factors, en la segona volta hauríem guanyat molts menys partits. Els àrbitres tampoc ens han tractat molt bé. Com que portàvem l'etiqueta d'*equip de Lleida* a la província de Barcelona ens condemnaven abans de començar, no ens han respectat. I he de dir que ens queixem, però no hem faltat al respecte en cap moment. Hem sofert moltes tècniques injustes, situacions claus en els partits, que hem sabut superar amb èxit. No ens han fet sortir de polleguera ni una sola vegada i em sento orgullós d'això.

L'any ha estat ple de bons moments, ja que dels dolents ni me'n recordo. Molt s'han preocupat els meus jugadors que així sigui. Als meus jugadors, que han aconseguit després de tants anys jugant en diferents categories, fer-me sentir un entrenador estimat, que no important. Un grup de jugadors que seran els meus amics per tota